

Sygn. akt IV CSK 522/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko J. B. i B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej
w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej B. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością spółki komandytowej w L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej B. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością spółki komandytowej w L. na rzecz strony
powodowej kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji powoda K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 stycznia 2017 r. - Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda od pozwanej B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w L. kwotę 200 000

złotych z odsetkami oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny, dzieląc dokonane w sprawie ustalenia faktyczne uznał, że nie zachodzą podstawy do zastosowania konstrukcji nadużycia prawa (art. 5 k.c.) i oddalenia powództwa, mimo spełnienia przesłanek odpowiedzialności cywilnej pozwanego.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym orzeczeniem prawa materialnego, tj. art. 5, art. 65 § 2, art. 118, art. 481 § 1 i art. 359 § 1 oraz art. 498 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, odnośnie do stwierdzenia, że żądanie pozwu nie stanowi nadużycia prawa, dokonana została błędna wykładnia zawartego przez strony Porozumienia Kaucyjnego, niezasadny jest zarzut pozwanego o przedawnieniu roszczenia powoda, niewłaściwe jest naliczenie odsetek, a także niezasadny jest podniesiony zarzut potrącenia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy wraz z zasądzeniem kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowa Spółka wniosła o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uważając, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a w dalszej kolejności, że występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Po przypomnieniu, co oznacza - według orzecznictwa - oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej skarżący wskazuje, że oczywistość ta przejawia się w zarzucie nieprawidłowego zasądzenia odsetek oraz w naruszeniu art. 5 k.c. Niestety, uzasadnienie tych zarzutów jest symboliczne. Skarżący ma rację, że jest błąd w obliczeniu odsetek, ale różnica w stosunku do zasądzonej kwoty za

problemowy okres jest tak niewielka, że nie można tego poczytać za oczywistą zasadność skargi. Z kolei, nie ma także oczywistości w niezastosowaniu art. 5 k.c., gdyż ma się do czynienia z klauzulą generalną, a to umożliwia pewną elastyczność interpretacyjną. Uwzględnienia wymagają okoliczności i uwarunkowania zastosowania konstrukcji nadużycia prawa w ustalonym stanie faktycznym, zależąc - mimo obiektywnego rozumienia i stosowania art. 5 k.c. - od oceny dokonywanej przez sąd rozpoznający sprawę. Nie jest więc prawidłowe uznanie, w związku z argumentacją Sądu drugiej instancji w rozpoznawanej sprawie i stanowiskiem strony skarżącej, że występuje oczywiste uzasadnienie skargi odnośnie do niezastosowania art. 5 k.c.

Zagadnienie prawne, które zostało sformułowane w postaci dwóch pytań jest jedynie zasygnalizowane i jakby występuje oczekiwanie, że Sąd Najwyższy wyręczy skarżącą Spółkę z uzasadnienia postawienia tych pytań, ich wagi dla rozpoznawanej sprawy oraz dla rozwoju prawa, jako nowych i dotychczas nierozpoznawanych wątpliwości prawnych. Jednakże w orzecznictwie i doktrynie od dawna znane są poglądy odnośnie do przedstawiania zagadnień prawnych Sądowi Najwyższemu, a to wymaga przeprowadzenia profesjonalnego wyводу prawniczego, z powołaniem się na orzecznictwo i poglądy doktryny wraz z zawarciem własnej oceny. Dodać należy, że pytania dotyczą kwestii pobocznych w sprawie. Potrącenie ma w niej nie tyle znaczenie formalne - skuteczność jego zgłoszenia, ile aspekt merytoryczny, polegający na samej możliwości skorzystania z potrącenia i istnienia wymagalnej wierzytelności. Drugie z pytań jest dość oryginalne, bo nie wiadomo, jakie ma mieć znaczenie udzielona na nie odpowiedź na losy rozpoznawanej sprawy. W jaki też sposób udział lub brak udziału profesjonalnego pełnomocnika w trakcie negocjacji ma wpływać na zasadę wykładni umów?

Mając na uwadze, że nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia skargi do rozpoznania, ani według art. 398⁹ § 1 pkt 1, ani odnośnie do pkt 4 tego przepisu, należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak na wstępie, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

